

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 424/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených PRO iURE - advokátska kancelária, s. r. o., Zámocká 32, Bratislava, proti II. a III. výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/14/2024-1617 z 13. marca 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. júla 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokmi rozhodnutia krajského súdu o náhrade trov konania v dlhoročnom spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Robia tak aj napriek tomu, že proti všetkým výrokom rozsudku krajského súdu podali dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II.

2. Právna predchodkyňa sťažovateľov, ktorá v roku 2024 zomrela, sa žalobou z roku 2008 ako spoluvlastníčka proti druhej spoluvlastníčke, svojej sestre, domáhala náhrady 9 794,59 eur za to, že žalovaná od októbra 2006 do októbra 2010 užívala ich rodinný dom a pozemky nad mieru svojho podielu. Prvým rozsudkom okresný súd žalovanej uložil zaplatiť žalobkyni 8 999,61 eur, no v tejto časti bol rozsudok okresného súdu zrušený uznesením krajského súdu z roku 2017. Právoplatnosť nadobudli len výroky o čiastočnom zastavení konania a zamietnutí žaloby. Druhým rozsudkom okresný súd žalovanej uložil zaplatiť žalobkyni 5 735 eur a konanie v časti náhrady za obdobie od októbra 2006 do novembra 2007 pre prekážku vecí rozhodnutej zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Tento rozsudok bol zväčša potvrdený krajským súdom, ktorý zmenil vyhovujúci výrok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť len 5 518 eur. V časti zastavujúcej konanie však bol

rozsudok krajského súdu zrušený najvyšším súdom. Krajský súd rozsudkom druhý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že okrem už priznaných 5 735 eur žalovanej uložil zaplatiť žalobkyni ďalších 1 509 eur.

3. Okrem toho krajský súd ústavnou sťažnosťou namietanými výrokmi potvrdil rozhodnutie okresného súdu, podľa ktorého žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, a zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania. To, že žiadna strana nemá nárok na náhradu trov konania vrátane konaní o opravných prostriedkoch, na rozdiel od iných dôvodov okresného súdu odôvodnil § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Krajský súd uznal, že sťažovatelia by mali nárok na náhradu trov v pomere ich prevažujúceho úspechu. Za podstatné však považoval to, že spor nadväzoval na skorší, ešte v roku 2004 začatý spor strán o úpravu užívania ich rodinného domu, ktorý v roku 1992 zdedili po otcovi, v ktorom pôvodná žalobkyňa nebola proti žalovanej sestre úspešná. Tieto nezhody, ktoré sa prejavovali viacerými súdnymi konaniami, trvali až do zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva. Okrem toho krajský súd prihliadol na vysoký vek žalovanej, jej nízky príjem a to, že sa psychiatricky lieči.

III.

4. Sťažovatelia zdôrazňujú, že v spore boli úspešní v rozsahu 81,73 %, a tak im má byť priznaná náhrada trov konania 63,46 %. Uvádzajú, že proti ústavnou sťažnosťou namietaným výrokom o náhrade trov konania, ako aj proti výroku vo veci samej podali dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, keďže záver krajského súdu o náhrade trov konania považujú pre nedostatočné odôvodnenie za nepreskúmateľný. Sťažovatelia ďalej rozsiahlo argumentujú, že v ich veci nebol dôvod na použitie § 257 CSP, pritom odôvodnenie tohto rozhodnutia označujú ako nepresvedčivé a nejasné, a tak znemožňujúce uplatnenie svojich procesných práv v miere porušenia ich práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti zdôrazňujú množstvo sporov pôvodných strán konania. Osobitne uvádzajú, že pred rozhodnutím krajského súdu im nebol vytvorený priestor na to, aby sa mohli vyjadriť k použitiu § 257 CSP, pričom k tomu nebolo vykonané ani žiadne dokazovanie.

IV.

5. Z hľadiska posúdenia prípustnosti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiam krajského súdu o náhrade trov konania je rozhodujúce to, že podľa uznesenia najvyššieho súdu (1VObdo/2/2021) rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom končí, pre účely posudzovania väd zmätočnosti podľa § 420 CSP je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania. K tomu treba uviesť, že argumentácia sťažovateľov v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k dvom výrokom rozhodnutia krajského súdu sa primárne koncentruje do toho, že krajský súd im nedal možnosť vyjadriť sa k možnému použitiu § 257 CSP, nevykonal dokazovanie ku skutočnostiam odôvodňujúcim použitie tohto ustanovenia a následne svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Sťažovatelia sú tak toho názoru, že krajský súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať ich procesné práva v miere porušenia ich práva na spravodlivý proces.

6. Sťažovatelia uvádzajú, že proti všetkým výrokom rozhodnutia krajského súdu podali dovolanie, pričom všetky sťažovateľmi uvedené skutočnosti možno posúdiť v dovolacom prieskume podľa § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že väčšina námietok sťažovateľov proti ústavnou sťažnosťou namietaným výrokom rozhodnutia krajského súdu je preskúmateľná na základe dovolania, pričom o ich dovolaní ešte nebolo rozhodnuté, vedie k záveru, že sťažovatelia nevyčerpali dovolanie, ktoré je právnym prostriedkom, ktorý im zákon priznáva na ochranu ich základných práv a slobôd. Preto je ich ústavná sťažnosť podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) tohto zákona odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu